

[Gottschalck-Hansen.]

respektive menighedsråd det hensyn, at de selv skulle træffe afgørelse om, hvorvidt møderne skulle være offentlige eller ej; det var ikke noget, der skulle gennemføres ved et diktat fra det høje ting, ved en lov. Man overlod det til disse folkevalgte forsamlinger selv at træffe afgørelsen. Så opstod den mærkelige situation, som det ærede medlem hr. Vagn Bro har været inde på, at vi under udvalgsbehandlingen fra den højtærede ministers partifælle, den socialdemokratiske ordfører, mødte en vis utilfredshed med det af ministeren fremsatte lovforslag. Det var egentlig en mærkelig politisk situation. Oppositionen sagde blankt ja, fandt, at lovforslaget var sagligt, velmotiveret, godt gennemtænkt, at alt var i orden, men så kom der kritik fra ministerens egne rækker. Jeg synes, at ministerens oprindelige forslag bar vidnesbyrd om kendskab til disse forhold, om, at man vidste, hvor vanskeligt det kan være at gennemføre offentlige møder i små landsogne; men alligevel skabtes der mulighed herfor, hvis det var ønskeligt.

Den højtærede kirkeminister plejer jo at være et helstøbt mandfolk, men har i denne sag været en lille bly viol, der har bøjet sig for sine partifællers magtvælde ved at komme med et ændringsforslag, der tilsigter, at budgetbehandlingen skal foregå i et offentligt møde. Jeg har ærligt og redeligt svært ved at se værdien af dette. Forholdet er det, at i de offentlige budgetter for de kirkelige kasser er langt de fleste udgifter lovbestemte. De udgifter, som ikke er fastsat ved lov, må formentlig behandles i et lukket møde, som f. eks. lønninger til kirkelig betjening. Tilbage bliver spørgsmålet om, hvorvidt man skal tage standpunkt til, om præstens køkken skal hvidtes eller ej. Bevares, hvis det kan skabe tilfredshed i befolkningen at få lejlighed til at overvære en debat om disse ting, så for mig gerne.

Jeg må ligesom det ærede medlem hr. Vagn Bro hævde, at det oprindelige forslag var det bedste, men jeg deler den opfattelse, at der findes love, som berører områder, hvor det tjener alle bedst, at vi mødes i enighed og finder frem til et resultat, som bliver fælles uden afvigende standpunkter, og spørgsmålet er ærlig talt af meget begrænset rækkevidde. Det er ikke noget at

spilde megen tid på, og jeg skal afstå fra det ved at slutte nu. Vi har bøjet os, og jeg kan på mit partis vegne tiltræde det af ministeren stillede og af udvalget tiltrådte ændringsforslag, dog med behersket begejstring.

Helge Larsen: Jeg skal på det radikale venstres vegne anbefale det af ministeren stillede ændringsforslag.

I tilknytning dertil vil jeg drage et enkelt forhold frem, som blev belyst i udvalget, i forbindelse med de kirkelige udgifter. Det er, tror jeg, en ret udbredt opfattelse, at statens andel i de kirkelige udgifter har været jævnt stigende; jeg har selv haft denne opfattelse. Naturligvis er statens andel i kirkeudgifterne regnet i absolutte tal stigende, men det interessante ved de oplysninger, den højtærede kirkeminister har givet udvalget, er, at regnet i procent er statens andel ikke steget gennem de sidste 40 år. I perioden 1920-1925 androg den 29,7 pct. af de samlede kirkelige udgifter, som ikke dækkes gennem renter af kapital eller indtægt af jorder. For finansåret 1956-57 var procenten 30,1; i perioden derimellem har det svinget mellem 29 pct. og 30 pct. For de to sidste finansår er der, efter hvad der kan skønnes, en tendens til nedgang i denne procent. Jeg har gerne villet fremdrage disse tal dels for at give oplysning om, hvordan forholdene er, dels for at udtrykke som min opfattelse, at det er det rigtige princip, at statens andel af de kirkelige udgifter ikke stiger. Jeg ser endda hellere, at det går den modsatte vej, så udgifterne til kirkernes drift i størst mulig udstrækning lignes på menighederne gennem kirkeskatten.

Gøting: Jeg skal på mit partis vegne anbefale ministerens ændringsforslag. Det er en sund tanke, at de møder, hvori der disponeres over i hvert fald nogle af skatteborgernes penge, er offentlige. Kan denne ændring oven i købet medvirke til at styrke den kirkelige interesse, hvad jeg ikke er helt utilbøjelig til at tro, kan det kun styrke min anbefaling.

Kirkeministeren (Bodil Koch): Jeg vil gerne takke udvalget for det arbejde, der er gjort med lovforslaget. Ganske specielt